

3^ο Δ.Σ. ΑΛΕΞ/ΠΟΛΗΣ

Το διδακτήριο του 3^{ου} Δ.Σ. Αλεξ/πολης έχει μια αξιόλογη και πλούσια ιστορία, άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορία της πόλης της Αλεξ/πολης.

Δυο εκθέσεις του δασκάλου Νικ. Χατζόπουλου από την Αίνο, στις 2 Μαΐου και 25 Ιουνίου 1882, αναφέρουν ότι το Δεδέαγατς αποτελεί μια νεοσύστατη, εμπορική, παράλια κωμόπολη με 1.500-2.000 κατοίκους, από τους οποίους τα $\frac{3}{4}$ είναι Έλληνες, έμποροι, υπάλληλοι, τεχνίτες και εργάτες.

Δίπλα στον ξύλινο ναό του Αγίου Νικολάου, που έχτισε η Ελληνική Κοινότητα, λειτουργούσε από πέντε ετών λιθόκτιστος Δημοτική Σχολή. Το σχολείο λειτουργούσε στον ίδιο χώρο που όριζαν οι κανονισμοί, επί Τουρκοκρατίας, δηλαδή στον ίδιο περίγυρο με την Εκκλησία, καθώς η παιδεία ήταν ο σκοπός της Εκκλησίας, της Δημογεροντίας και των Συντεχνιών. Σ' αυτό φοιτούσαν 100 – 120 παιδιά εκ των οποίων τα 20 – 25 ήταν κορίτσια.

Το αρχικό κτίριο περιλάμβανε τρεις αίθουσες διδασκαλίας καθώς οι μαθητές ήταν ελάχιστοι. Όμως το 1901 έγινε επέκταση του σχολικού κτιρίου με τρεις νέες αίθουσες και λειτούργησε ως Αστική Σχολή Αρρένων έως το 1909. Τότε με τη βοήθεια και δωρεά του αείμνηστου ευεργέτη Αντώνιου Λεονταρίδη χτίσθηκε η Λεονταρίδειος Ελληνική Σχολή όπου μεταφέρθηκαν τα αγόρια και το 3ο Δημοτικό Σχολείο λειτούργησε ως εξαθέσιο Θηλέων ως το 1914..

Και τα δύο ιδρύματα επανδρώνονται με απόφοιτους από τη Μεγάλη Σχολής του Γένους, το Ζαρίφειο Διδασκαλείο Φιλιππούπολης, το Γυμνάσιο Αδριανούπολης και την Ευαγγελική Σχολή Σμύρνης. Όχι τυχαία, τα ακροκέραμα των κτιρίων τα κοσμούσαν αγάλματα καλλιγράμμων Μουσών

για να θυμίζουν ότι ο χώρος εκεί ήταν για χρόνια λίκνο της μάθησης, των γραμμάτων και των τεχνών.

Το σχολείο όμως ακολουθεί τη μοίρα της πόλης και κατά την περίοδο της Βουλγαρικής αλλά και της Γερμανικής κατοχής μετατρέπεται σε στρατώνες, γραφεία, αποθήκες και υφίσταται καταστροφές, όπως αυτή του αρχείου του.

Στις δεκαετίες του 1950 και 1960 φτάνει στο απόγειο της δράσης και της προσφοράς του:

Πρωτοστατεί στα εκπαιδευτικά δρώμενα της πόλης και λειτουργεί ως «Πρότυπο», παρόλο που δεν το βοηθά η κτιριακή του υποδομή.

➤ Το παιδαγωγικό του έργο είναι μεγάλο.

Εφαρμόζονται καινοτόμες μέθοδοι διδασκαλίας της εποχής εκείνης, όπως η Επαγωγική μέθοδος, μέσα από την παρατήρηση και την ενεργό συμμετοχή και εμπλοκή των μαθητών στη μάθηση, η μέθοδος Decroly, από την κ. Ελευθερία Νικολαΐδου, όπου γίνεται εισαγωγή της εικόνας, του εποπτικού υλικού και της διδακτικής αρχής της συνολικότητας. Μάλιστα, τις υποδειγματικές αυτές διδασκαλίες της παρακολουθούν εκπαιδευτικοί από όλη την Περιφέρεια. Η διδακτέα ύλη καλύπτει τις θεμελιώδεις γνώσεις όλου του φάσματος των θετικών και θεωρητικών επιστημών, ενώ το διδακτικό προσωπικό πληροί όλες τις προϋποθέσεις παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας.

➤ Είναι άρτια οργανωμένο και εξοπλισμένο με υλικοτεχνική υποδομή, μηχανή κινηματογράφου για εκπαιδευτικές προβολές και σχολική βιβλιοθήκη με καταχωρισμένους και αρχειοθετημένους εκατοντάδες τόμους βιβλίων.

➤ Παρουσιάζει πλούσια πολιτισμική δράση με τη διοργάνωση εορτών και θεατρικών παραστάσεων τόσο για τους μαθητές του σχολείου όσο και για το κοινό της πόλης. Διοργανώνει εκπαιδευτικές εκδρομές που θεωρούνται αναπόσπαστο μέρος της μαθησιακής διαδικασίας.

➤ Τέλος, αναγνωρίζεται η κοινωνική του προσφορά, αφού συνδράμει άπορους μαθητές του σχολείου, της πόλης αλλά και της ευρύτερης περιοχής, προσφέρει τον οβολόν του υπέρ της ανέγερσης του Ιερού Ναού Αγίου Ελευθερίου και για την κατασκευή της προτομής του Ζαρίφη.

Φυσικά δεν πρέπει να παραλείψουμε από τους εκπαιδευτικούς του σχολείου, οι οποίοι αποτέλεσαν τους στυλοβάτες της πνευματικής ζωής της πόλης, τον Αθανάσιο Σπανό, τον Ιωάννη Γιαννούση, τον Θεόδωρο Χαραλαμπίδη και τον Άγγελο Ποιμενίδη, του οποίου το όνομα αποδίδουμε τιμητικά ως προσωνύμιο του 3^{ου} Δ.Σ. Αλεξ/πολης.

Σύμφωνα με το ΦΕΚ 476/Β/65/1974 , το γνωστό σήμερα 3^ο Δημοτικό Σχολείο ως το Σχολείον της Ελληνικής Κοινότητας της πόλεως, μαζί με την Λεονταρίδειον Ελληνικήν Αστικήν Σχολήν , αποτελούν μοναδικά νεοκλασσικά αρχιτεκτονήματα εν Αλεξανδρουπόλει, αρρήκτως συνδεδεμένα με την Παιδείαν του υπόδουλου Ελληνισμού της Θράκης και χαρακτηρίζονται ως οικήματα χρήζοντα ειδικής Κρατικής Προστασίας.

Από το 3^ο Δ. Σ. αποφοίτησε πληθώρα μαθητών, οι οποίοι διαδραμάτισαν και διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην πνευματική, πολιτιστική, πολιτική, επιστημονική και κοινωνική ζωή της πόλης και όλης της Ελλάδας και συνεισφέρουν στον πολιτισμό και στην ιστορία μας.